

Sygn. akt: I C 51/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2020 r. w S.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą na Malcie

przeciwko B. Z.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 51/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w na(...)wniósł o zasądzenie od pozwanej B. Z. kwoty 5638,35 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19.01.2019 r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu.

Roszczenie swoje uzasadnił tym, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki A. zawartej w dniu 19.12.2018 r. przez pozwaną z pożyczkodawcą Kim (...) Sp. o.o. . Na mocy tej umowy pożyczkodawca zobowiązał się udostępnić pożyczkę w wysokości 5.646,07 zł, a pożyczkobiorca obowiązany był do jej zwrotu w określonym terminie. Pożyczkodawca udostępnił kwotę pożyczki. W związku z brakiem terminowego uregulowania zobowiązania przez pozwaną pożyczki wraz z pozostałymi jej składnikami, stała się w całości wymagalna w dniu 18.01.2019 r.

W dniu 1.04.2019 r. powód zawarł z pożyczkodawcą umowę cesji wierzytelności, nabywając rzeczoną wierzytelność względem pozwanej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana reprezentowana przez radcę prawnego wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zakwestionowała powództwo co do zasady i wysokości. Zakwestionowała skuteczność nabycia wierzytelności przez powoda, treść i skuteczność umowy pożyczki, fakt otrzymania wskazanej w pozwie kwoty do dyspozycji powódki, fakt wymagalności pożyczki, wysokość pożyczki. Podniosła, że nie przypomina sobie by zaciągała w pozwie pożyczkę.

Na rozprawie w dniu 16.06.2020 r. pełnomocnik pozwanej wskazał, że powód nie wykazał skutecznego nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem, gdyż jeżeli wierzytelność została by wytransferowana na (...) to nikt nie jest w stanie zweryfikować czy powodowa spółka faktycznie istnieje i jakie są zasady jej reprezentacji oraz, że w przypadku wygrania procesu przez pozwaną będzie ona miała utrudnione zadanie wyegzekwowania należnych jej kosztów procesu bo musiałaby wynająć prawnika z (...). Ponadto podniósł, że powód nie wykazała faktycznego wypłacenia pożyczki bo w umowie pożyczki w ust. 4 wskazano, że kwota pożyczki zostanie przekazana na rachunek bankowy operatora w celu spłaty pożyczki udzielonej na podstawie umowy (...) Finance. Wynika z tego, że operator wypłacił pożyczkę sam sobie. Skoro ta firma miała udzielić pożyczkę, a tak naprawdę dokonała jedynie przeksięgowania rzekomo pożyczonej kwoty, to nie można tu mówić o przekazaniu własności pieniędzy do dyspozycji pożyczkobiorcy. Wskazał, że w umowie pożyczki zapisano, że integralną część umowy stanowi ramowa umowa pożyczki nr (...) podczas gdy do umowy pożyczki została załączona umowa ramowa pożyczki o innym charakterze. Zastrzeżenie zapłaty kwoty 1000 zł przy przedłużeniu spłaty na okres 1 miesiąca stanowi obejście przepisów dotyczących odsetek maksymalnych i przepisów o kosztach kredytu. Ponieważ powód nie załączył poprzedniej umowy pożyczki nie wiadomo jaka kwota przypadała do spłaty na podstawie poprzedniej umowy.

Sąd Rejonowy, ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., dla której usługi pośrednictwa świadczy S.. (...) zwanym pośrednikiem i (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zwanym operatorem zawarła w dniu 19.12.2018 r. z pozwaną B. Z. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 5646,07 zł. Prowizja została ustalona na kwotę 1051,87 zł, całkowita kwota do zapłaty 5646,07 zł. Pożyczka została udzielona na okres do 18.01.2019 r. Zgodnie z umową - ust.4, zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy, kwota pożyczki zostać miała przekazana na rachunek Operatora w celu spłaty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...) przez (...) Sp. z o.o. Integralną część umowy stanowić ma Ramowa umowa pożyczki nr (...). Umowy została zawarta na odległość. Pożyczka została udzielona na wniosek pozwanej z dnia 18.12.2018 r. o udzielenie pożyczki w kwocie 5646,07 zł na okres 30 dni.

W dniu 6.06.2019 r. wykonany został przelew kwoty 5.646,07 zł na rachunek w S. PL – O. B. Z., prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej 1051,87 zł.

W dniu 19.12.2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną ramową umowę pożyczki nr (...). Umowy została zawarta na odległość.

Umową cesji wierzytelności z dnia 1.04.2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu na rzecz powoda przysługujących mu wierzytelności, w tym w stosunku do pozwanej wynikającej z umowy z dnia 19.12.2018 r. nr (...).

Pismami z dnia 21.06.2019 r. powód zawiadomił pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności i wezwał ją do zapłaty kwoty 5814,39 zł Pisma zostały nadane na adres pozwanej w dniu 25.06.2019 r. (dowód: dokumenty k. 35-87)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Pozwana bowiem nie przedstawiła żadnych dowodów.

Pozwana reprezentowana przez radcę prawnego w sprzeczności do nakazu zapłaty kwestionowała skuteczność nabycia wierzytelności przez powoda, treść i skuteczność umowy pożyczki, fakt otrzymania wskazanej w pozwie kwoty do dyspozycji powódki, fakt wymagalności pożyczki, wysokość pożyczki, wskazując że zarzuty te i dalsze okoliczności będą przez nią rozwinięte po złożeniu przez powoda dokumentów powołanych w pozwie. Po otrzymaniu złożonych

przez powoda dokumentów, pełnomocnik pozwanej rozwinął jedynie zarzut skuteczności nabycia przez powoda wierzytelności i fakt otrzymania przez pozwaną kwoty pożyczki.

Z tych też względów Sąd uznał, że ostatecznie pozwana nie kwestionuje zawarcia umowy pożyczki nr (...), ramowej umowy pożyczki z dnia 19.12.2018 r. nr (...).

Powód przedstawił te umowy w postaci wydruków komputerowych w formie niepoświadczonych. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c., wydruk komputerowy stanowi bowiem inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c., 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty.

Ponadto, jak wypowiedział się Sąd najwyższy w Wyroku z dnia 25.11.2015 r. w sprawie IV CSK 52/15, powołane przez stronę dowody z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodu z dokumentu, o którym mowa w art. 244 i 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej rozwiniętych przez jej pełnomocnika na rozprawie to nie zasługuje na podzielenia argumentacją dotyczącą braku skuteczności umowy cesji wierzytelności zawartej przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą z powodem. Okoliczność, że siedziba cesjonariusza znajduje się na Malcie i kwestie związane z ewentualnymi problemami dotyczącymi egzekucji kosztów procesu nie mogą skutkować przyjęciem, że umowa cesji wierzytelności jest nieważna. Sąd nie dopatrył się innych okoliczności, które skutkowałyby przyjęciem, że umowa cesji jest nieważna, że zachodzi brak legitymacji czynnej powoda.

Zasługuje na natomiast na podzielenie zarzut pozwanej, że powód nie wykazała by kwota pożyczki została przekazana na cel wskazany w umowie. Należy przy tym zaznaczyć, że Istotą pożyczki jest w świetle art. 720 k.c. uzyskanie własności jej przedmiotu. Zatem pożyczkobiorca uzyskuje prawo swobodnego rozporządzania tym przedmiotem. Nie wynika z przepisu, by sprzeczne z celem umowy pożyczki było przeznaczenie jej przedmiotu na zaspokojenie o innych (wcześniejszych) długów, jakie pożyczkobiorca zaciągnął wobec pożyczkodawcy. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 kwietnia 2017 r. I ACa 856/16)

Dopuszczalne było zatem ustalenie przez strony umowy pożyczki, że zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy, kwota pożyczki zostać miała przekazana na rachunek Operatora w celu spłaty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...) przez (...) Sp. z o.o.

Umowa pożyczki ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia dochodzi przez samo porozumienie stron, tj. zgodne złożenie przez strony oświadczeń woli. Kwestia przeniesienia własności przedmiotu umowy stanowi natomiast element wykonania zawartej już umowy. W świetle orzecznictwa sądowego nie ulega przy tym wątpliwości, że przedmiotem pożyczki mogą być nie tylko pieniądze rozumiane jako gotówka (znaki pieniężne), ale i pieniądz bezgotówkowy. W tym ostatnim przypadku wydanie pożyczki następuje poprzez przelew bankowy i dochodzi do niej z chwilą uznania rachunku bankowego biorącego pożyczkę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1995 r., III CZP 164/94, OSNC 1995/4/62).

W ocenie, sądu powód nie przedstawił dowodu, że doszło do wykonania zawartej z pozwaną umowy pożyczki nr (...), że kwota tej pożyczki została przekazana na cel wskazany w umowie. Powód, co prawda załączył kserokopie wydruku komputerowego wyciągu bankowego, jednakże jak wynika z tego wyciągu przelew dokonany został w dniu 6.06.2019 r. a umowa pożyczki była zawarta w dniu 19.12.2018 r. nie występuje, zatem związek czasowo skutkowy między zawartą umową a przedstawionym przelewem. Z dowodu tego nie wynika również czy kwota tam wskazana została przekazana zgodnie z umową na rachunek operatora, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Kierując się, zatem powyższymi przesłankami, na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika.

(...)

2.(...)

3.(...)

(...)